

Του **Αντώνη Δραγανίγου***

(Άρθρο στο ΑΠΕ - ΜΠΕ)

Οι πιο βαθιές συστημικές δυνάμεις επιδιώκουν σε αυτές τις ευρωεκλογές να οικοδομήσουν ένα δίλημμα:

«Ενίσχυση των ευρωπαϊκών δυνάμεων ή της δεξιάς και ακροδεξιάς που οδηγεί στην διάλυση της Ευρώπης;»

Βασικοί εκφραστές του νέου «ευρωπαϊσμού» οι **Μακρόν, Μέρκελ**, αλλά και το εγχώριο δίπολο **Τσίπρα-Μητσοτάκη** και όλο το αστικό πολιτικό σύστημα (ΚΙΝΑΛ, ΠΟΤΑΜΙ κλπ). Εκφραστής του δεύτερου το **ακροδεξιό ρεύμα των Λεπέν, Σαλβίνι, Όρμπαν κλπ.**

Βολικό το δίλημμα, αλλά ο δράκος του παραμυθιού είναι δικέφαλος!

Ο Μακρόν ο κύριος εκφραστής του «νέου ευρωπαϊσμού» αντιμετώπισε την εξέγερση των **«κίτρινων γιλέκων»** με τρόπο που μας έδειξε καθαρά ποια είναι η «Ευρώπη που ονειρεύεται»: **12 νεκροί, πάνω από 20 τυφλωμένοι από τις πλαστικές σφαίρες, εκατοντάδες τραυματίες, χιλιάδες συλληφθέντες.**

Η «Ευρώπη» αυτού του «νέου ευρωπαϊσμού» είναι η Ευρώπη των **120.000.000 φτωχών**, της μόνιμης λιτότητας, της αιματηρής «δημοσιονομικής πειθαρχίας», της **ανεργίας** και της **ελαστικής εργασίας.**

Είναι η πολιτική της κατάργησης των υπολειμμάτων του κράτους πρόνοιας, του ξεπουλήματος κάθε δημόσιας και κοινωνικής υπηρεσίας και υποδομής.

Είναι η αποκρουστική ΕΕ των ευρωμνημονίων, βαθιά και δομικά αντιδημοκρατική και αυταρχική, με μια τερατώδη γραφειοκρατία, με θεσμούς εξουσίας απόλυτα αδιαπέραστους

και εχθρικούς στους λαούς (Eurogroup, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, Ευρωπαϊκό Δικαστήριο) που εν τούτοις λαμβάνουν αποφάσεις ζωής και θανάτου για τους λαούς της Ευρώπης και όχι μόνο! **Μια ΕΕ των τραπεζιτών και των πολυεθνικών.**

Η ακροδεξιά επενδύει πάνω στην δικαιολογημένη απέχθεια των λαών απέναντι σε όλους αυτούς τους πολυπράγμονες γραβατωμένους υπηρέτες των ισχυρών του πλούτου και προσπαθεί να εμφανιστεί σαν η ριζοσπαστική άρνησή τους. Όμως δεν είναι καθόλου έτσι!

Γιατί η «νέα ακροδεξιά», ο «μεταφασισμός» -ή όπως αλλιώς τον ονομάσουμε-είναι το ίδιο **βαθιά αντιδραστικός και ταξικός** όπως και ο παλιός. Πρόκειται για τα **μαντρόσκυλα του συστήματος**, για αυτούς που η μόνη τους φιλοδοξία είναι να παίξουν τον ρόλο του «σιδερένιου βραχίονα» των τραπεζιτών, των εφοπλιστών, του κεφαλαίου.

Στην **Αυστρία** η κυβέρνηση συνασπισμού του συντηρητικού Λαϊκού Κόμματος του καγκελαρίου Σεμπάστιαν Κουρτς και του ακροδεξιού εθνικιστικού κόμματος των Ελευθέρων ψήφισε την **12ωρη ημερήσια εργασία** και την εβδομάδα των **60 ωρών** για τους αυστριακούς εργαζόμενους.

Στην **Ουγγαρία** το Fidesz του Όρμπαν ψήφισε «τον νόμο των σκλάβων», **400 ώρες υποχρεωτικής υπερωρίας** τον χρόνο και μάλιστα για αμοιβή που θα αποτελεί προϊόν συμφωνίας με τον εργοδότη!

Αυτή είναι η ακροδεξιά. Δείχνει τον «ξένο» εργάτη για να συντρίψει όλη την εργατική τάξη, «ξένη» και «ντόπια». Δεν είναι «αντίθετη στην ΕΕ». Δεν θέτει θέμα εξόδου από αυτή. Επιδιώκει να επαναδιαπραγματευτεί τη θέση της δικής της αστικής τάξης μέσα σε αυτόν τον ιμπεριαλιστικό μηχανισμό, με όπλα τον εθνικισμό, την μισαλλοδοξία, τον ρατσισμό και την βάρβαρη ταξική της πολιτική.

Η ταξική, αντιδημοκρατική και ρατσιστική πολιτική της ΕΕ θρέφει και δικαιώνει την ακροδεξιά. Όταν η ΕΕ ακολουθεί την απάνθρωπη ρατσιστική πολιτική της «Ευρώπης φρούριο» **πνίγοντας συνειδητά χιλιάδες ανθρώπους στα «σύνορά της»**, τότε δεν αποδυναμώνει αλλά ενισχύει και δικαιώνει την ακροδεξιά.

Όταν στην χώρα μας η Βουλή τηρεί ενός λεπτού σιγή στην μνήμη του φασίστα Κατσίφα, οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ σουλατσάρουν σε νησιά και οι βουλευτές της ΝΔ διαδηλώνουν χεράκι χεράκι στα εθνικιστικά συλλαλητήρια με τους βουλευτές της Χρυσής Αυγής, όταν αφήνουν την δίκη της να λιμνάζει, όλα αυτά νομιμοποιούν, δεν αποδυναμώνουν την ακροδεξιά και τον

φασισμό.

Οι δύο αυτοί πόλοι δεν είναι αντίθετοι, αλλά συμπληρωματικοί.

Οι ιδεολόγοι του συστήματος όλο και πιο πολύ προβάλλουν το επιχείρημα του «αριστερού και του δεξιού λαϊκισμού» επιδιώκοντας με γελοίο τρόπο να τσουβαλιάσουν την αστική, εθνικιστική, ρατσιστική, ακροδεξιά, «ευρωσκεπτικιστική» ψευτοαντίθεση στην ΕΕ με την εργατική και λαϊκή, αριστερή και διεθνιστική πάλη κατά της ΕΕ, για ρήξη και αποδέσμευση από τον μηχανισμό αυτό. Να ανακαλύψουν έναν «κοινό παρανομαστή» ανάμεσα σε αυτούς και αυτές που παλεύουν από την σκοπιά των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων, του διεθνισμού, της λαϊκής κυριαρχίας και του δημοκρατικού δικαιώματος των λαών να αποφασίζουν για το μέλλον τους, και σε αυτούς που στηρίζουν την μισαλλοδοξία, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό, χτυπάνε το εργατικό κίνημα με ή χωρίς τάγματα εφόδου. Αυτούς και αυτές που υποστηρίζουν τη δημοκρατική και σοσιαλιστική ενοποίηση των λαών της Ευρώπης με αυτούς που υποστηρίζουν την πιο βάρβαρη και τρομοκρατική εξουσία του κεφαλαίου.

Δεν είναι η ενίσχυση του Τσίπρα και του Μητσοτάκη, του Μακρόν και της Μέρκελ που θα φράξει τον δρόμο στην ακροδεξιά. Αλλά η ενίσχυση εκείνων των δυνάμεων που φράζουν καθημερινά τον δρόμο στην πολιτική τους. Που αντιπαλεύουν την αστική πολιτική και την πολιτική της ΕΕ αποφασιστικά και για αυτό μπορούν και συγκρούονται μέχρι το τέλος με την ακροδεξιά.

Αντικρούουν την ιδεολογική βάση της συγκρότησής της:

-Τον εθνικισμό -και πρώτα από όλα τον **εθνικισμό του κεφαλαίου**-όπως στην πρόσφατη μάχη για το **διεθνιστικό ΟΧΙ στην Συμφωνία των Πρεσπών**.

-Τον **ρατσισμό**, όπως στις μάχες για την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, για να μπουν τα **προσφυγόπουλα στα σχολεία**, για ανοιχτά σύνορα. Οι δυνάμεις που δίνουν και στον δρόμο την μάχη ενάντια στην φασιστική παρουσία από τις διαδηλώσεις απέναντι στην φασιστοσύναξη στα Ίμια μέχρι τη μάχη για να μπει στην φυλακή η δολοφονική συμμορία της Χρυσής Αυγής: **οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και της ANTAPΣYA.**

***Ο Αντώνης Δραγανίγος είναι υποψήφιος ευρωβουλευτής με την ANTAPΣYA**

Πηγή: amna.gr